

Nem megérdemelt dicséret

VISSZHANG - LII. évfolyam 14. szám, 2008. április 4.

Az ÉS 12. számában közölt írásában Dessewffy Tibor és Sebők Miklós ([Kifulladásig avagy az értelmiség árulása](#)) Bauer Tamás és mások mellett engem említ meg mint azon józan hangú írások szerzőinek egyikét, akik a népszavazásra bocsátott kérdésekkel kapcsolatban a "nem" mellett álltak ki. Cikkeim a reformok sok gazdaságpolitikai, külgazdasági stb. aspektusával foglalkoztak, de az egészségüggyel és az oktatással kifejezetten nem. Ezért a kiemelés vagy dicséretet a megjelent formában nem tartom megalapozottnak. Egyébként egyetértek Várhegyi Évával ([Milyen felelősség?](#), ÉS, 2008/13.) abban, hogy sokan tették le voksukat makrogazdasági és gazdaságpolitikai megközelítésből a reformok mellett, és bírálták azok szakmai szempontból kétes elemeit (én is ezt tettem), ezért nem indokolt néhány nevet kiemelni úgy, ahogyan a szerzők tették. Egyébként az egészségügyi reform több megvalósult és tervezett elemével (nem a vizitdíj és a kórházi napidíj eltörlésével) szemben nekem is vannak erős fenntartásaim.

Dessewffy és Sebők írása más helyen rosszállóan említi, hogy a kurrens sajtót a közgazdászok olyan gyakorlati jelentőség nélküli cikkekkel töltötték fel, mint például a forint lebegtetési sávjának eltörlése. Az ÉS 11. számában megjelent írásom ([Ingadozási sáv nélkül](#)) éppen ezzel a témával foglalkozott. Ennek alapján a Dessewffy-Sebők-cikk logikájából nem elismerés, hanem bírálat vagy akár megrovás következne.

Losoncz Miklós